

I det Aarhundrede, der er forløbet, siden Fd. af 1792 m. v. udkom, er Arveafgiften imidlertid indgaaet som et fast Led saavel i den danske Stats som i de fleste fremmede Staters Beskatningssystem, og Erkendelsen af, at Erhvervelserne ved Arv afgive et naturligt og frugtbringende Beskatningsgrundlag, turde være i stadig Stigning, hvad der i Udlandet har givet sig Udslag i en Række nye Love om Arveafgift, blandt hvilke man særlig skal nævne den preussiske Lov af 30. Maj 1873 med Tillægslove af 19. Maj 1891 og 31. Juli 1895, den franske Lov af 25. Februar 1901 med Tillægslov af 30. Marts 1902, 2 norske Love af 20. Maj 1899 og 8. April 1905 samt den tyske Lov om en Rigsarveafgift af 3. Juni 1906.

I Erkendelse af, at Skatteevnen stiger i et stærkere Forhold end selve den absolute Størrelse af de afgiftspligtige Erhvervelser, er der i flere af de nævnte Love, saaledes navnlig i de citerede franske og norske Love, gennemført den Regel, at Afgiftsprocenten varierer ikke blot efter Slægtskabsforholdet mellem Arvingerne og Arveladeren, men ogsaa efter den arvede Formues Størrelse, og dette sidste Princip, der efter Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15. Maj 1903 ikke mere er fremmed for den danske Lovgivning, turde der være saa meget mere Anledning til at søge gennemført ogsaa i den danske Arveafgiftslovgivning, som den Betragtning, hvorpaa det hviler, næppe nogetsteds gør sig gældende med større Styrke end netop ved de arveretlige Erhvervelser.

I Henhold til ovenstaaende har man fundet det betimeligt at fremkomme med Forslag til en Reform af den danske Arveafgiftslovgivning med det Øjemed dels at bringe denne i bedre Overensstemmelse med Nutidens Beskatningsgrundsætninger, end det er sket ved de nugældende Love, dels at indvinde en forøget Indtægt for Statskassen.

Merindtægten maa naturligvis først og fremmest søges opnaaet gennem en Forhøjelse af Afgiften, hvorom man nedenfor skal fremsætte forskellige Bemærkninger, men ved Siden heraf har man foreslaaet forskellige Ændringer i de gældende Regler for Afgiftens Beregning og Opkrævning. Angaaende disse Ændrings nærmere Indhold og Formaal maa man selvfølgelig henvise til de til de enkelte Paragraffer i Lovforslaget knyttede Bemærkninger, men man skal dog allerede paa dette Sted fremdrage nogle Hovedpunkter.

For det første skal fremhæves den Udvidelse af Afgiftspligten, som vil følge af den foreslaaede Ophævelse og Begrænsning af forskellige hidtil hjemlede Fritagelser for Afgiftspligten, hvorom henvises til Lovforslagets § 3 og Bemærkningerne til denne Paragraf. Endvidere har man anset det for rigtigt at foreslaa Afgiftspligten udvidet til forskellige Erhvervelser, der vel ikke egentlig kunne betegnes som Arv, men dog økonomisk set spille samme Rolle som denne, ligesom deres Afgiftsfrihed medfører ikke ringe Fare for Omgaaelse af Afgiftslovens Bestemmelser. Dette gælder saaledes om Arveforskud og Forstrækninger, der skulle tages i Betragtning som saadanne (Forslagets § 4 e), Erhvervelser efter Livsforsikrings- og lignende Kontrakter (Forslagets § 5 a) og Gaver, der først endelig fuldbyrdes ved Giverens Død (Forslagets § 5 b). Endelig har man foreslaaet, at Afgiftspligten udvides til at omfatte visse Arter af egentlige Livsgaver, jfr. Forslagets § 5 c og d. Erfaringen viser nemlig, at en Beskatning af Arv for at blive fuldt effektiv i det mindste i et vist Omfang maa suppleres med en Beskatning af Gaver. Enkelte fremmede Lovgivninger gaa saa vidt i denne Retning, at de inddrage alle Gaver eller dog alle Gaver over en vis Størrelse under Beskatningen, enten saaledes at der ligefrem kræves Arveafgift af disse eller saaledes, at der sammen med Arveafgiften foreskrives en særlig Skat af Gaver. En saa vidtgaaende Regel har man imidlertid ikke ment at burde foreslaa. Dels vilde nemlig en saadan almindelig Beskatning af Gaver i forskellige Henseender frembyde praktiske Ulemper, navnlig med Hensyn til Afgiftens Opkrævning, dels savner en saadan Beskatning naturlig Tilknytning til det her i Landet historisk givne Beskatningssystem. Man har derfor indskrænket sig til at foreslaa Afgiftspligten udvidet dels til saadanne Overdragelser, der ligefrem kunne paavises at have en Omgaaelse af Arveafgiftslovgivningen til Formaal, dels til Gaver, der ere ydede under visse nærmere angivne Omstændigheder, hvorunder en saadan Hensigt hyppig maa antages at have været til Stede. I denne Forbindelse kan ogsaa fremdrages den i Forslagets § 14 foreslaaede Regel, hvorefter der kræves Arveafgift af en afdøds Efterladenskaber, selv om han efterlader en Ægtefælle, der forbliver hensiddende i uskiftet Bo. Ganske vist drejer det sig ikke her om en egentlig Udvidelse af Afgiftspligten, men kun om Ophævelse af en hidtil hjemlet Udsættelse